

яние той е пуснат на свобода. И преживява няколко мъчителни години без каквато и да е възможност за творческа и гражданска изява. И така – до смъртта си през февруари 1954 г.

Такъв е накратко творческият и житейският път на Трифон Кунев. Път, голямата част от който е посветен на съпротивата срещу всякакъв вид диктатура, посветен на борбата за демокрация. Една съпротива и една борба, които се водят в твърде сложно време и при твърде опасни обстоятелства...

В посттоталитарните години Тр. Кунев обаче отново се оказва забравен. За него се заговори в началото на 1990 г., когато възстановеното БЗНС „Никола Петков“ издаде специален вестник, посветен на 110-та годишнина от рождението му¹⁵.

Броят залежа и дълго време се предлагаше по улиците на София.

Един ден, през май на същата година, в градинката пред Двореца на културата видях двама младежи, които продаваха вестника, приканвайки минувачите с думите: „Купете си! Това е един от най-големите поети на България!“

Стана ми и приятно, и тъжно. Помислих си, колко мили и неопитни са тези момчета. Те явно не бяха в състояние да усетят конкретния момент, в който място за поети и съзидателни чувства нямаше. Времето беше на отрицанието и омразата. Шанс за търговски успех биха имали, ако казваха, че става дума за най-големия сатирик след Девети септември, антикомунист, убеден демократ... Тогава щяха да са не само впечатляващи, но и много по-точни. Те обаче точно това не знаеха. И едва ли са го узнали по-сетне...

Защото сатирата на Трифон Кунев не може да се разглежда само в исторически план. Чрез нея авторът изразява категоричната непримиримост на интелектуалеца към всеки режим, който потиска – все едно дали политически или икономически и духовно българите. Доказателство, илюстрация на това е дори само фейлетонът „Проста наглед, но дълбока философия“, който ще цитирам и с който ще завърша:

„В някое си царство-господарство, което се намирало ней-